

Yeni bir yıl için ille de bir dilek

Durum bu kadar aşikârken, laf ötesine geçebilecek bir *yeni yıl dileği* kolay değil. Ama yine de bir şeyler ummaya ihtiyacımız var.

Sağlık, dertlerin 'evlerden uzak olmasını', hiç değilse artmamasını beklemek, daha fazla huzur, ferahlık, saygı, adap, edep istemek, yüzümüzü güldüren daha çok şey yaşayabilmek, etrafta güncel heveslere kapılmamış davranışların, basmakalıp olmayan düşüncelerin arttığını görmek, iyi şeylere destek vermek, iyilikleri paylaşmak, vicdanların küçüldüğünü sezip bundan rahatsız olmak, birilerine mesela yaşlılara, yalnızlara, düşkünlere ve *iyi bir şeylere*, mesela **tabiata zarar verilmemesine**, yeryüzünü sarmış fenalıkların *üstü örtülerek devam etmemesine* yararı dokunan birer insan olabilmek...
Dilerim hepsi yeni yılda gerçek olsun bunların.

Bunlara eklemek istediğim bir şey daha var.

İki gün önce uçakta buraya (Antalya) gelirken, bir kitapta okuduğum 206 yıl önce yılın bu günlerinde bir nehir kenarında sevgilisiyle hayata birlikte veda edebilmiş bir Alman şairle* ilgili bir cümleye çakılıp kaldım.

"Gündelik hayatın gürültüsü içinde çırpınıp durmak, sadece zararsız bir delilikti"
diyordu.

Kitabını bana göndermiş arkadaşımın yazdığı gibi,
*"uzun uzun düşünmek gerekiyordu, belki haklı olanlar 200 yıldır Vannsee'de yatan o şairle, Danimarkalı filozoftu. *"*

Ben, kendi hesabıma, beni çarpan o cümleyi bu yıl unutmamak için gayret edeceğim.

not

*Yazıda işaretlediğim Alman şair

Heinrich von Kleist, çok kısa yaşamış ama öldükten sonra -biraz Oğuz Atay gibi- ardında sonra büyük bir iz bırakmış bir Alman şairi.

Hikâye, *novella*, oyun da yazmış, gazete çıkarmış.

Birkaç kitabı Türkçeye çevrilmiş olsa da, (ben "*Michael Kohlhaas*" adlı eserini "kelimelere hâkimiyetinden, konuyu hızla ve ustalıkla derinleştirmesinden" övgüsü üzerine okumuştum), bizde çok az tanınan ama Batı'da '*deha*' diye kabul edilen biri.

Dehasının, iki yüzyıl önce bile hayatın ve edebiyatın modern problemlerini büyük bir açıklıkla ön görebilmesinde olduğu söyleniyor. Kant'ı didik didik ederek bilgiye olan güvenini kaybeden, yerine *duyguya* inancını koyan *romantik bir öncü*.

Geleceğin insan olmaya uygun düşmeyecek bütün sarsıntılarını iki yüzyıl önce -Batı'nın sömürü kafasının daha ilk kolonici adımlarda hissetmiş bir ruh. Dünyanın güncel hayhuylarına takılıp kalmayan, onun çok ötesinde, derin, herkesçe görülemeyen ama *sürekli olanın* peşine düşmüş biri.

Henriette Vogel ise bir Alman müzisyen.

Kleist'la tutkulu bir aşk yaşıyorlar. Kanserinin (rahim) ilerlemesi üzerine dayanamayacağını görerek sevgilisinden onu öldürmesini istiyor.

Kleist, Vannsee-Berlin'de nehrin bankında onun -son- arzusunu yerine getirirken, birlikte kendi hayatını da -bir tabancayla- sonlandırıyor.

Mezarları orada ve 2 yüzyıldır bir efsane. Her ölüm yıldönümleri (21 Kasım) hala Berlin'de özel bir gün olarak yaşanıyor.

Heinrich von Kleist'in beni çarpan o "*gündelik hayata kapılıp kalma*" cümlesine, sevgili Demir Özlü'nün bir süre önce edindiğim ve sonra Antalya'ya gelirken yanıma aldığım "*Önümdede Boş Bir Uzam*" adlı kitabında rastladım.

Demir, kitabının o bölümünde şairle birlikte bir "*Danimarkalı filozof*" dan söz ediyor, adını vermeden. O adını ana metinde anmasa da, o filozof Kierkegaard.

Çünkü, kitapta o aktardığım cümleden birkaç sayfa önce alıntılanmış, *“Bir örümcek, belirli bir noktadan hedefine doğru indiğinde, önünde hep ne kadar çırpınsa da ayağını basamayacağı boş bir uzam bulur”* paragrafı Kierkegaard’a ait.

Sevgili Demir,
Yukarıdaki satırları biraz da kitabının verdiği yazma isteğiyle toparlayıp, yılın son günü aile yakınlarıma gönderdim.

Sonuçta, kendimi iyi hissetmediğim, umut besleyebilecek hemen hiçbir şey göremediğim bir yılbaşı senin yazdıkların, bana hissettirdiklerin, düşündürdüklerinle özelleşti ve bir anlam kazandı.

Bunu bilmeni istedim.

Aralık 2017

